

У 2004 року в мальовничому куточку Дрогобицької землі засновано християнську спільноту для uzалежнених від алкоголю та наркотиків (у тому числі осіб з ВІЛ-СНІД) «Назарет». Протягом наступних років в «Назареті» пройшло реабілітацію понад 200 осіб, багато з яких тепер ведуть тверезий спосіб життя й активно підтримують спільноту.

Інтерв'ю з духівником Реабілітаційного центру «Назарет» о. Романом ФЕДЬКОМ підготував Олег БІСІК.

Отче Романе, розкажіть, будь ласка, коротко про специфіку служіння uzалежненим особам в «Назареті».

Служіння на духовній ниві в «Назареті» має свою специфіку, бо люди, яким служиш, вимагають особливої уваги. Особи, які приходять для того, щоб звільнитися від алкогольної чи наркотичної залежності, є надзвичайно вразливими, вони одразу відчують ставлення та сприйняття, яке виявляється до них з боку працівників чи волонтерів у «Назареті». Священику-духівнику найперше належить зважати на цей фактор вразливості, і тоді наступним кроком мало би стати справжнє заглиблення духовного отця в проблеми і життя особи, яка прийшла за допомогою у вирішенні проблеми залежності.

З якими проблемами стикаються люди, котрі бажають звільнитися від алкогольної чи наркотичної залежності?

Найпоширенішою духовною проблемою, з якою стикаються люди, котрі приходять в «Назарет», є недостатність або повна відсутність надії на те, що з алкоголем чи наркотиками можна «зав'язати». Через певний період лікування з'являється інша проблема: страх перед тим, що було в минулому і тим, що буде в майбутньому. Часто зауважується відсутність мотивації до виздоровлення та повернення до здорового способу життя. Окрім того, в «Назареті» багато осіб взагалі вперше зустрічаються з церковною дійсністю, вперше чують Слово Боже, приступають до Святих Таїнств.

Чи не відчують «назаретяни» себе відкинутими, втраченими для суспільства, живучи в своїй спільноті?

Стереотипи нашого суспільства мають слабкий вплив на тих, хто переступає поріг «Назарету», оскільки тут духовна атмосфера та дух християнської спільноти охоплюють кожного і не дозволяють мислити крізь призму категорій відкинутості чи втраченості. Все відбувається з точністю до навпаки, бо людина віднаходить Бога, себе та сенс свого життя, оживає і духовно, і суспільно.

Усі, хто живе в «Назареті» прагне тверезого і здорового життя. Що ж таке, на Вашу думку, тверезість?

Тверезість – це щось глибше, ніж просто відмова від речовин, що впливають на свідомість, це спосіб мислення та життя. Коли людина просто «відсиджується» в стінах «Назарету» і навіть не вживає таких речовин, то сама її поведінка є «п'яною», і, звичайно, таке перебування не дає добрих результатів. Тверезіючи фізично через стриманість від алкоголю чи наркотиків, особі обов'язково потрібно пережити просвічення і на духовному рівні, тоді у неї буде серйозна основа і причина не повертатися до минулого способу життя.

Яка, на Вашу думку, існує взаємозалежність між рівнем духовності суспільства і проблемами, пов'язаними з алкогольною чи наркотичною залежністю?

У суспільстві з низьким рівнем духовності або в такому, де практикується лише поверхнєве християнське життя, звичайно високий відсоток людей, які мають проблеми алкогольної чи наркотичної залежності. Сьогодні в Україні надмірна увага людей зосереджується на матеріальному добробуті. В постійній гонитві за засобами, що покращують умови життя, дорослі українці не помічають, як їхні діти починають вживати алкоголь, наркотики, захоплюватись азартними іграми чи вести аморальний спосіб життя. Багатьом людям притаманна «логіка бойка», який осіняє себе хресним знаменням лише коли гримить на небі, але тоді, на жаль, вже буває запізно. Без сумніву, духовний занепад суспільства супроводжується проблемами, зокрема такими, які виникають через зловживання алкоголем чи наркотичну залежність.

Як Ви думаєте, які засоби слід насамперед застосовувати для боротьби проти алкогольної чи наркотичної залежності?

Одним із дієвих засобів у боротьбі проти алкогольної чи наркотичної залежності є духовна праця, тобто проповідь Євангелія, якій належить бути присутньою на всіх рівнях церковного та суспільного життя. Допоки ми, священики, проповідуватимемо не Христа, а себе або просто займатимемося функцією прораба на будівництві храму чи плебанії, доти наша Церква буде або блудити як стадо без пастиря, або успішно «випасатися» «іншими пастирями», які рано чи пізно виведуть її на свою «травку»; і коли вже нарешті храм буде збудовано, ми, озираючись навколо себе, можемо бути спантеличені жахаючим питанням: «Де ж наше “стадо”?»...

Чи потрібна якась праця з рідними тих, хто має потрапив в залежність від алкоголю чи наркотиків?

Родичів, як і самих узалежнених, потрібно підтримувати та ознайомлювати з проявами і наслідками залежності й співузалежнення. Якщо в когось у родині існує така проблема, то варто зрозуміти, що це – не кінець світу, але й не підстава для бездієвості. Необхідно робити все для того, щоб спонукати рідну людину до визволення від залежності та вказати їй на середовища, пункти, центри, в яких можна отримати професійну консультацію або пройти період реабілітації. Обов'язково потрібно молитися і шукати виходу, бо бездіяльність тільки поглиблює трагічність ситуації, в якій опиняються і узалеженні, і їхні рідні.

Щиро дякуємо за розмову, отче Романе.

Розмовляв О. Бісик.

Інтерв'ю з духівником Реабілітаційного центру «Назарет» о. Романом ФЕДЬКОМ // Слово № 2 (39) (2009) с. 7